

ἀποκατωσάγονο τό, ἀμάρι. ἀπ'κατουσάγονου Ἡπ. (Χουλιαρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποκάτω καὶ τοῦ οὐσ. σαγόνι.

Ἡ κάτω σιαγών. Συνών. κατωσάγονο.

ἀποκατώστρατα ἐπίρρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀπουκατώστρατα Ἰθάκ. ἴπουκατωστράτα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποκάτω καὶ τοῦ οὐσ. στράτα.

1) Κάτωθεν τῆς ὁδοῦ Κύπρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Ἀντίθ. ἀπανώδρομα, ἀπανώστρατα 3. 2) Διὰ τῆς κατωτέρω ἀγούσης ὁδοῦ ἐν σχέσει πρὸς ἄλλην ἀνωτέρω εὐρισκομένην Ἰθάκ.

***ἀποκατωσώριν** ἐπίθ. οὐδ. ἀφκατωσώριν Πόντ. (Κερασ.) ἀφκατωσώρ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποκάτω καὶ τοῦ ρ. σωρεύω. Πβ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾷ 37 (1925) 175 κέξ.

Ἐπὶ καρποῦ, τὸ πίπτον καὶ συλλεγόμενον ὑποκάτω τοῦ δένδρου. Ἀντίθ. ἀπανωσώριν.

***ἀποκατωτσέμπερον** τό, ἀφκατωτσέμπερον Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποκάτω καὶ τοῦ οὐσ. τσεμπέρι. Λευκὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν φορούμενον ὑποκάτω μέλανος καλύμματος.

***ἀποκατωτσεμπερόπουλλον** τό, ἀφκατωτσεμπερόπον Πόντ. (Σάντ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀποκατωτσέμπερον.

Μικρὸν ἀποκατωτσέμπερον, ὁ ἰδ.

ἀποκατωφύλλι τό, ἀμάρι. ἀπουκατωφύλλι Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποκάτω καὶ τοῦ οὐσ. φύλλον.

Τὸ κάτω τμήμα τῆς χειρὶδος.

ἀποκαυκαλίζω Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.) ἀποκαυκούλιζω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. καύκαλο.

Α) Κυριολ. 1) Ἀφαιρῶ τὸ καύκαλο, περιαιρῶ τὸ περικάρπιον, ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν καρῶν καὶ λεπτοκαρῶν ἐνθ' ἄν.: Ἐπεκαυκάλισα καρύδ' α' ἐμαύρυναν τὰ δέρε' α' Τραπ. 2) Καθόλου, περιαιρῶ τὸν φλοιόν, ξεφλουδίζω, οἶον τὸν ἄρτον, τὸ δέρμα ἐνθ' ἄν.: Τὸ ἠρωμὴν ἐπεκαυκάλιστεν Πόντ. Πβ. ἀποκαυκαλιζώνω. 3) Ἀφαιρῶ τὴν περὶ τὸ ὅστουν σάρκα Πόντ. (Σάντ.)

Β) Μέσ. μεταφ. 1) Ἀπορρακοῦνται τὰ ἐνδύματά μου, ἀπογυμνοῦμαι Πόντ. (Κερασ.) 2) Ἐπὶ ρυπωθέντος, ἀποκαθαίρομαι Πόντ. (Κερασ.)

ἀποκαυκάλισμαν τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀποκαυκάλιγμαν Πόντ. (Κερασ.) ἀποκαυκούλιγμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαυκαυλίζω.

1) Ἡ ἀφαίρεσις τοῦ περικαρπίου, οἶον τῶν καρῶν καὶ λεπτοκαρῶν. 2) Καθόλου, περιαιρέσεις, ἐκλέψεις.

3) Μεταφ. ἀποκάθαρσις ρύπων.

***ἀποκαυκειέμαι**, ἀποκαυκοῦμαι Κάρπ.

Καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι, μεγαλαυχῶ: Ἄσμι.

Ἀλήθεια λέεις, Μανριανέ, κι ἀλήθεια ποκαυκειέσαι

πὼς εἶναι πρὸ μορφύτερη, ἀμμή πολλὰ ἀνείζει

(δανείζει).

ἀπόκαυτρο τό, Κέως Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀπόκαυτρον Ἡπ. Λέσβ. Σκόπ. ἀπόκαυτρον Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαίω.

1) Τὸ ὑπολειπόμενον ἐκ τῆς καύσεως τῶν ἐν τῇ ἐστία ξύλων Ἡπ. Λέσβ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποκαίει 1. 2) Τὸ ἀπτηνθρακωμένον ἄκρον τοῦ

ἐλλυχνίου Κέως Σκόπ. Στερελλ. (Ἀράχ.): Κόψ' τ' ἀπόκαυτρον νὰ φέξ' λίγου ἢ λύχνους Σκόπ. Ἀπόκαυτρον μυρίζ' Ἀράχ. Τρῆρι τ' ἀπόκαυτρον ν' ἀνάψ' οὐ λύχνους λήγουρα (γρήγουρα) αὐτόθ. Συνών. ἀποκαίει 1.

ἀποκαψίδι τό, Θράκ. (Σηλυβρ.) Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀποκαυσις καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

1) Τὸ ὑπολειπόμενον ἐκ τῆς καύσεως κηρίου ἢ λαμπάδος Θράκ. (Σηλυβρ.): Ἀπ' τῆς Παναγίας τὴ λαμπάδα ἀποκαψίδα. 2) Πληθ., ὑπολείμματα τῆς ἀνθρακοποιίας Κύθηρ.: Ἀποκαψίδα τοῦ καρβούνου.

ἀποκάψιμο τό, Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαίω.

Ἡ ἐνεκα δυσπεψίας προκαλουμένη ἐνόησις κατὰ τὸν φάρυγγα: Τὸ πιθὶ ἀποκάψιμο δι' με (ἢ τηγανίτα μου προξενεῖ ἀποκάψιμο). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόκαμα 2.

ἀποκαψώνω Πάρ. (Λεῦκ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. καψώνω.

Ἀπαλλάσσομαι τοῦ ἐκ τοῦ καύσωνος ἰδρώτος. Συνών. ἀποϊδρώνω, ξεϊδρώνω.

ἀποκεῖνος ἀντων. δεικτικὴ Κίμωλ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Μάν.) ποκεῖνος Κίμωλ. Πελοπν. (Μεσσ.) ποτισεῖνος Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τῆς ἀντων. κεῖνος, δι' ὁ ἰδ. ἐκεῖνος.

Ἐνάρθρως ἀντὶ προσώπου ἢ πράγματος, τοῦ οἰοῦντο τὸ ὄνομα λησμονοῦμεν ἢ ἀποφεύγομεν νὰ ἀναφέρωμεν εἴτε ὡς κακέμφατον εἴτε καὶ ὡς γνωστὸν ἐνθ' ἄν.: Γυρεύω τὸν ἀποκεῖνονε - τὴν ἀποκεῖνηνε Μάν. Φέρε μου τὸ ποκεῖνο Κίμωλ. Ἡρτε ὁ ποτισεῖνος τσαῖ σὲ γύρευγε Κονίστρ. Τὴν τρώει τὸ ποτισεῖνο της αὐτόθ. Πβ. ἀπαυτός 1, λεγάμενος (ἰδ. λέγω).

ἀποκεινώνω Κίμωλ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Μάν.) ποκεινώνω Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τῆς ἀντων. ἀποκεῖνος.

1) Κάμνω τι τὸ ὅποιον λησμονῶ ἢ ἀποφεύγω νὰ κατονομάσω ἐνθ' ἄν.: Κάμε γλήγορα, πότε θὰ ποκεινώσης τὰ οκουτὰ; (θὰ πλύνῃς) Μεσσ. Ποκείνωσε τὴ δουλειὰ (ἐτελείωσε) αὐτόθ. 2) Ἐπὶ αἰσχροῦ σημασίας, μοιχεύω, συνουσιάζομαι ἐνθ' ἄν.: Τὴν ἀποκείνωτε Βούρβουρ. Μετοχ. ἀποκεινωμένη = ἡ μὴ παρθένος Πελοπν. (Μάν.): Θέλει νὰ παντρευτῇ ποκεῖνη τὴν ἀποκεινωμένην.

Συνών. ἀπαυτώνω, ἀποτετοιώνω, τετοιώνω.

ἀποκέντρι τό, Ρόδ. (Κάστελλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κεντρί.

Τὸ βούκεντρον. Συνών. βουκέντρι, βούκεντρο.

***ἀποκεντρίζω**, μέσ. ἀποκεντρίομαι Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κεντρίζω.

Αἰσθάνομαι ἐργάας, ἐρεύγομαι. Συνών. ἀναγυλλιάζω 2, ἀναρρεύομαι 1, ρεύομαι.

ἀπόκεντρος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπόκεντρος.

Ὁ μακρὰν τοῦ κέντρου εὐρισκόμενος, ἀπομακρυσμένος: Ἀπόκεντρο σπῆτι - μέρος κττ. Συνών. ἀπόμερος, παράμερος.

ἀποκεντῶ σύνηθ. ποτισεντῶ Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κεντῶ.

1) Τελειώνω τὸ κέντημα σύνηθ.: Ποίημ.

Ἡ λυγερὴ ἀποκέντησε τ' ὠραιόπλουμο μαντήλι

